

De gastvrouw

Als je een lege kamer hebt en je zet er een tafeltje in,
dan is de kamer niet meer leeg. Als we er nog een tafel inzetten,
een bankstel, wat stoelen, een paar kasten en een plant
en twintig mensen, zou je zelfs kunnen zeggen: de kamer is vol.
Er is geen ruimte meer.

Toch is de leegte, de ruimte, er nog steeds. Zij is de
gastvrouw. Je kunt haar zien dwars door alles heen. Zonder haar
zou niets van dit alles er kunnen zijn.

Als je kijkt naar wat er in de kamer is, zie je alleen maar vol.
Als je naar de leegte kijkt die dit alles plaats geeft, dan zie je allebei:
leeg en vol. Door het zien van de leegte verdwijnt er niets.

Ze zeggen wel eens "een goede gastvrouw is onzichtbaar". En zo is het
zeker met onze ultieme gastvrouw. Ze is onzichtbaar voortdurend
aanwezig. En mocht je een moment geen doel hebben - niets te doen,
niets te halen, niets te brengen, niets te vertellen, niets uit te leggen,
niets te begrijpen - waardoor je opeens alleen maar bent, dan overkomt
het je dat je haar ziet. Dat haar stilte, haar liefde, haar vreugde en twinkeling
je overvalt. Ze is zo vol vreugde over alles wat er mogelijk kan bestaan!
De deur staat wagenwijd open, en ze neemt je zoals je bent.
De gasten zitten elkaar wel eens in de weg, zijn bang dat er niet
genoeg ruimte is. En zelfs dat verstoort haar niet. Ze glimlacht
en kust je zachtjes in je nek. Heel zachtjes - bijna onvoelbaar.
Ze fluistert: "Hier is ruimte voor jou. Wees welkom". Hoor je het?

We zijn hier allemaal te gast bij de leegte. De leegte omarmt je
en geeft je plek. Ze is de bron. En je bent haar niets,
helemaal niets verschuldigd. Ze nodigt je uit.

Ze nodigt je uit jezelf in haar te herkennen.